

Ileana PREDESCU

doar pe scenă, și nu poți să știi dinainte din ce neprevăzut contact de impresii va țâșni – din ambianță, dintr-o reacție comandată de mișcarea partenerului, dintr-o culoare. Nu pot să joc numai sentimentele ca atare; am nevoie de o mulțime de puncte de sprijin. Sunt foarte legată de partener – acesta îmi poate lua sau da enorm. Dacă nimeresc într-o distribuție cu vreunul dintre acei actori care joacă pentru sine însuși, sunt pierdută, totul mi se poate dărâma. În schimb, mi-am descoperit, de-a lungul anilor, „spirite-surori”, și-atunci când ne întâlnim pe scenă (cu Petrică Gheorghiu, cu Liviu Ciulei) știam precis că minciuna e exclusă. Deși soluția poate să se nască și din altceva; din sugestia obiectelor, de pildă. Cu mulți ani în urmă, mă chinuiam de o lună și jumătate cu un rol în *Vassa Jeleznova* și nu-mi ieșea; mă simțeam greoaie și împiedicată. În ziua când am îmbrăcat costumul, toate s-au dezlegat miraculos; mă mișcam altfel, vorbeam altfel, și în trei repetiții am făcut rolul. Totul e să găsești miezul, sămburele viu; restul e tehnică. N-o disprețuiesc, dar, după atâția ani, nu mai reprezintă o dificultate: vine de la sine. Nu-i mai puțin adevărat că, dacă un rol e doar tehnică, atunci e mort. Mi s-a întâmplat. E o senzație detestabilă! (Maria-Zoe Ionescu, Constantin Paraschivescu – *Ileana Predescu • O prezență magică*, Editura Semne, București, 2010)